

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 269/14</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Urszula Kocyłowska
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Ewa Madera (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Maria Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **4 września 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **S. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **17 stycznia 2014 r.** sygn. akt **IV U 462/12**

I o d d a l a apelację,

II zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. na rzecz wnioskodawcy kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt III AUa 269/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. decyzją z 29 lutego

2012 roku, powołując przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił wnioskodawcy S. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca nie wykazał co najmniej piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jednocześnie pozwany Zakład odmówił uwzględnienia do stażu pracy w tak określonych warunkach okresów zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w M. od 29 listopada 1973r. do 24 października 1982r. bowiem wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Skarżąc powyższą decyzję odwołaniem S. S. zarzucił, iż w zakwestionowanym okresie pracował jako ślusarz, a następnie jako monter urządzeń odlewniczych i innych. Ponadto wskazał, iż wykonywał również pracę w warunkach szczególnych w Przedsiębiorstwie (...) w U. od 1 lipca 1984r. do 31 maja 1987r. jako ślusarz oraz w firmie (...) s.c. od 25 maja 1993r. do 1 października 1995r. świadcząc pracę w charakterze ostrzarka pił trakowych i tarczowych, jak również ostrzarka noży do rębaka i strugarek. W oparciu o powyższe domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie wniesionego środka zaskarżenia, podtrzymując w całości prezentowane w decyzji stanowisko.

Wyrokiem z 17 stycznia 2014 r. sygn. IV U 462/12 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośniew pkt I zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach od 24 lutego 2012r., w pkt II stwierdził brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej w zakresie uprawnień wnioskodawcy do świadczenia emerytalnego oraz zasądził od pozwanego Zakładu na rzecz odwołującego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy na podstawie akt organu rentowego, akt osobowych wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa (...)w U. oraz z Przedsiębiorstwa Produkcji i (...)w M., zeznań świadków E. C., J. K., C. T., W. F., W. R., B. S. i zeznań wnioskodawcy oraz częściowo opinii biegłego M. M. ustalił, że S. S. od 29 listopada 1973r. podjął zatrudnienie w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...)w M. jako ślusarz na wydziale produkcyjnym. Pracował wówczas w bezpośrednim sąsiedztwie spawacza, któremu przytrzymywał spawany element. Od 29 listopada 1976r. został przeniesiony na stanowisko monter – ślusarz na budowy prowadzone przez przedsiębiorstwo na terenie kraju. Do jego obowiązków należało wykonywanie prac montażowych urządzeń odlewniczych, pomostów, przenośników, zsyków, junkersów. W przeważającej mierze były to prace wykonywane na wysokości powyżej 1 metra nad ziemią. Od 1 listopada 1982r. do 31 maja 1991r. wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...)w U. na stanowisku ślusarza na wydziale produkcyjnym będącym w ruchu ciągłym. Początkowo stanowisko to było określane mianem ślusarza remontowego w dziale Głównego Mechanika, od 1 lipca 1984r. jako ślusarza - mechanika na Wydziale Płyt Wiórowych, a od 1 czerwca 1987r. jako ślusarza na Wydziale Płyt Wiórowych. Zmiany nazewnictwa stanowiska pracy wnioskodawcy nie wynikały ze zmiany zakresu czynności, lecz były związane ze zmianami organizacyjnymi w zakładzie oraz taryfikatorem wynagrodzenia (wyższe). Przez cały okres zatrudnienia wnioskodawca wykonywał pracę przy maszynach w ruchu na wydziale produkcyjnym tj. na Wydziale Płyt Wiórowych. Pracował

w systemie czterobrygadowym na trzech zmianach wykonując prace związane z bieżącymi naprawami i regulacją parametrów linii technologicznej, utrzymaniem sprawności maszyn i urządzeń typu: rębak, suszarnia, maszyny dozujące i formujące płyty wiórowe, podajniki, przenośniki, urządzenia odpylające itp., oraz prace związane z usuwaniem awarii maszyn i urządzeń na wydziale i planowane remonty. Na wydziale ślusarze posiadali do dyspozycji warsztat ślusarski, w którym znajdowały się spawarka, wiertarka, imadło. W warsztacie tym wykonywali prace pomocnicze do ich głównych czynności. Przez cały okres zatrudnienia w tym zakładzie wnioskodawca był narażony na szkodliwe czynniki tj. specyficzny mikroklimat (znaczne różnice temperatur), hałas przekraczający dopuszczalne normy, nadmierne zapylenie i występowanie szkodliwych związków chemicznych, które uwalniały się w trakcie formowania płyty. Organ rentowy uznał wnioskodawcy okres pracy od 1 listopada 1982r. do 30 czerwca 1984r. i od 1

czerwca 1987r. do 31 maja 1991r. jako zatrudnienie w warunkach szczególnych. Od 24 maja 1993r. do 5 stycznia 1996r. S. S. pracował w firmie (...) s.c. J. B., A. B., R. W. w R.. Zakład ten prowadził różnego rodzaju działalność między innymi tartak w którym wnioskodawca pracował na stanowisku ostrzarza. W tartaku był jeden trak i jeden rębak, pracowało w nim 11-13 pracowników. Odwołujący ostrzył piły tarczowe i pionowe do traków przy użyciu ostrzerek, przy czym w jednym sprzęgu do traka wchodziło około 10 pił pionowych i 5 tarczowych. Piłyte były wymieniane i ostrzone kilka razy dziennie. Ponadto wnioskodawca ostrzył noże do rębaka oraz frezy w urządzeniu służącym do produkcji desek podłogowych i boazerii (frezarka), noże go heblarki i okrągłe piły do tzw. wielopily, jak również piły trakowe do traka poziomego. Od 6 stycznia 1996r. wnioskodawca był uprawniony do renty inwalidzkiej a następnie renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy uznał zeznania świadków oraz wnioskodawcy za wiarygodne, wzajemnie się uzupełniające, znajdujące potwierdzenie w dokumentacji osobowej. Dał wiarę opinii biegłego ds. organizacji i zarządzania przemysłem M. M. w części, w jakiej przyjmuje on pracę wnioskodawcy w warunkach szczególnych od 1 listopada 1982r. do 31 maja 1991r. w (...) w U. na stanowisku przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, na których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Wnioskodawca pracował jako operator urządzeń rębalni drewna, przygotowawcz klejów, klejarz, operator pras, sterowniczy pras oraz sterowniczy układu hydraulicznego. Podzielił również stanowisko biegłego co do charakteru zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w M. od 29 listopada 1973r. do 29 listopada 1976r. Nie uznał natomiast za wiarygodnych wniosków biegłego odnośnie pozostałego okresu zatrudnienia S. S. w (...) w M. i w firmie (...) s.c. w R.. Zdaniem Sądu przy ocenie pierwszego z wymienionych okresów zatrudnienia należało uwzględnić fakt pracy wnioskodawcy w dużych zakładach przemysłu hutniczego i maszynowego przy montażu wielopoziomowych konstrukcji metalowych. Prace na poziomie zerowym stanowiły jedynie marginalną część pracy skarżącego, natomiast wykonywane już od 1 metra w górę należało, jak przyznał w ustnej opinii uzupełniającej biegły, uznać za pracę na wysokości. Co do pracy w firmie (...) s.c. w R. to biegły powołał się na osobiste doświadczenie z pracy w tartaku ale równocześnie przyznał, że był to mniejszy tartak niż ten, w którym zatrudniony był wnioskodawca. Oceniając zakres wykonywanych przez odwołującego czynności należało, zdaniem Sądu Okręgowego, mieć na uwadze nie tylko ilość urządzeń wyposażonych w piły i noże, ale także wielkość produkcji i rodzaj używanego drewna, gdyż powodowało to szybsze tępienie pił i noży, a co za tym idzie częstą konieczność ich wymiany i ostrzenia. W tej sytuacji wnioskodawca wykonywał te prace stale i w pełnym wymiarze czasu.

W oparciu o przeprowadzone dowody Sąd I instancji przyjął, że wnioskodawca poza uznanymi przez pozwaną Zakład okresami pracy w warunkach szczególnych od 1 listopada 1982r. do 30 czerwca 1984r. i od 1 czerwca 1987r. do 31 maja 1991r. w (...) w U. posiada dalsze okresy zatrudnienia w tak określonych warunkach a to: w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w M. od 29 listopada 1973r. do 29 listopada 1976r. wykonując prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, o których mowa w dziale V poz. 5 Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz wykazie A stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 30 marca 1985r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. URz. MHiPMz 1985r, nr 103, poz.1) – dział V poz.5, pkt 2. W okresie od 1 listopada 1982r. do 31 maja 1991r. S. S. pracując w (...) w U. wykonywał bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prace budowlano – montażowe i budowlano – remontowe na oddziałach będących w ruchu, na których jako podstawowe wykonywane były prace w warunkach szczególnych tj. o których mowa w dziale XIV poz.25 Wykazu A stanowiącego załącznik do wyżej powołanego rozporządzenia Rady Ministrów oraz wykazie A stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31 marca 1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (Dz. URz. MRLi GŻ nr 2, poz.4) – dział XIV poz.25, pkt 1. Natomiast od 24 maja 1993r. do 5 stycznia 1996r. pracując w firmie (...) s.c. J. B., A. B., R. W. w R. wnioskodawca pracował na stanowisku szlifierza trakowego wykonującego ostrzenie urządzeń metalowych tj. na stanowisku wskazanym w wykazie A dziale III, pod poz. 78. Wobec powyższego Sąd Okręgowy przyjął spełnienie przez wnioskodawcę warunku wykazania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, uprawniającego wraz

ze spełnieniem pozostałych przesłanek do przyznania emerytury określonej w art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego. Równocześnie przyjął brak odpowiedzialności pozwanego Zakładu za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji stwierdzając, iż przesłanka wykazania 15 lat pracy w warunkach szczególnych została ustalona dopiero w trakcie postępowania sądowego.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją organ rentowy, zarzucając, iż przy jego wydaniu doszło do naruszenia:

- art. 233 kpc przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia, że wnioskodawca legitymuje się piętnastoletnim okresem pracy w szczególnych warunkach,
- art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez mylną wykładnię przytoczonego przepisu.

W uzasadnieniu apelujący naprowadził, że zaskarżony wyrok został oparty tylko i wyłącznie na zeznaniach świadków oraz wnioskodawcy przy pominięciu ustaleń poczynionych przez biegłego do spraw organizacji i zarządzania przemysłem w opinii z 12 czerwca 2013r. oraz dokumentacji osobowej wnioskodawcy. W ocenie pozwanego biegły dokonał oceny całości materiału dowodowego kierując się własną wiedzą na temat produkcji płyt wiórowych, produkcji i montażu urządzeń odlewniczych oraz pracy tartaków. Odnosząc się do zeznań świadków wykazał, iż nie można ich przyjąć za wiarygodne w sytuacji gdy istnieją sprzeczne z nimi dokumenty. Zatem opinia biegłego jest w pełni wiarygodna i obiektywna, stąd też jej pominięcie przez Sąd I instancji w części, w jakiej biegły stwierdza brak podstaw do uwzględnienia pracy wnioskodawcy jako zatrudnienia w warunkach szczególnych, jest nieuzasadnione.

W konkluzji pozwany organ wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie wniesionego odwołania.

Odpowiadając na apelację wnioskodawca domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, ustalił i zważył, co następuje :

Apelacja pozwanego Zakładu nie jest uzasadniona, bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z 17 stycznia 2014 r. jest zgodny z prawem.

Na wstępie niniejszych rozważań należy zauważyć, iż przedmiotem postępowania jest kwestia uprawnień S. S. do emerytury w obniżonym wieku

z tytułu powoływania się wnioskodawcy na spełnienie przesłanek wymienionych w art. 184 w związku z art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Podane normy umożliwiają skuteczne ubieganie się o emeryturę w wielu obniżonym od wieku powszechnego, po wykazaniu do dnia wejścia w życie ustawy tj. do 1 stycznia 1999r. stażu emerytalnego (tj. okresów składkowych i nieskładkowych) w wymiarze 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn i co najmniej piętnastu lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego lub złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

Niekwestionowanym w rozpoznawanej sprawie pozostawało, że S. S. posiada wymagany ogólny staż emerytalny, osiągnął 60 lat życia oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Jedyną kwestią sporną jest to, czy wnioskodawca legitymuje się co najmniej piętnastoletnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, przypadającym przed dniem wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy zakwestionował bowiem dowodzony przez wnioskodawcę, jako okres pracy w szczególnych warunkach, okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w M. od 29 listopada 1973r. do

24 października 1982r. stwierdzając, że wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Przyjął natomiast za udowodniony okres zatrudnienia w tak określonych warunkach w wymiarze 5 lat, 8 miesięcy od 1 listopada 1982r. do 30 czerwca 1984r. oraz od 1 czerwca 1987r. do 31 maja 1991r. w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w U. następcy Przedsiębiorstwa (...) w U.. Skarżąc powyższą decyzję odwołaniem S. S. wskazał dodatkowe okresy pracy w warunkach szczególnych tj. w Przedsiębiorstwie (...) w U. od 1 lipca 1984r. do 31 maja 1987r. jako ślusarz oraz w firmie (...) s.c. od 25 maja 1993r. do 1 października 1995r. na stanowisku ostrzarza pił trakowych i tarczowych, jak również ostrzarza noży do rębaka i strugarek.

Sąd I instancji po przeprowadzeniu postępowania dowodowego - a to, na podstawie akt rentowych i akt osobowych wnioskodawcy, a także zeznań świadków, jak i wnioskodawcy oraz częściowo opinii biegłego do spraw organizacji i zarządzania przemysłem, przyjął spełnienie przez wnioskodawcę przesłanki 15 lat pracy w warunkach szczególnych, uwzględniając dodatkowe wykazywane przez wnioskodawcę okresy. I tak do zatrudnienia w warunkach szczególnych przyjął pracę w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w M. od 29 listopada 1973r. do 29 listopada 1976r. (prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, o których mowa w dziale V poz.5 Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze), w (...) w U. od 1 listopada 1982r. do 31 maja 1991r. (bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano – montażowe i budowlano – remontowe na oddziałach będących w ruchu, na których jako podstawowe wykonywane były prace w warunkach szczególnych tj. o których mowa w dziale XIV poz. 25 Wykazu A stanowiącego załącznik do wyżej powołanego rozporządzenia Rady Ministrów) oraz w firmie (...) s.c. J. B., A. B., R. W. w R. od 24 maja 1993r. do 5 stycznia 1996r. (na stanowisku szlifierza trakowego wykonującego ostrzenie urządzeń metalowych tj. na stanowisku wskazanym w wykazie A dziale III, pod poz. 78).

Ustalenia powyższe Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w pełni podziela – znajdują one bowiem potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, którego sędziowska ocena, wbrew sformułowanym w apelacji zarzutom, nie budzi wątpliwości. Zaznaczyć należy, iż w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów, nie mają zastosowania ograniczenia dowodowe wynikające z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz.U. nr 237 poz. 1412). Nie ma zatem przeszkód, aby w oparciu o inne niż z dokumentów dowody poczynić istotne w sprawie ustalenia, pod warunkiem jednak, że zebrany materiał dowodowy, na takowe ustalenia pozwala. Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 kpc, stwierdzić należy że w istocie polega on jedynie na zaprezentowaniu przez pozwanego własnej korzystnej dla niego oceny materiału dowodowego, bez koniecznego dla przyjęcia zasadności zarzutu wykazania w jaki sposób Sąd I instancji naruszył ustanowione w wyżej powołanych przepisach zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (tak też w postanowieniu Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002r. II CKN 572/99 LEX nr 53136). Przeprowadzone w niniejszym postępowaniu sądowym dowody niewątpliwie pozwalały na ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności na przestrzeni spornych okresów, a dalej na zakwalifikowanie tych czynności jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Podkreślić należy, odnosząc się tym samym do podnoszonego w apelacji zarzutu sprowadzającego się do stwierdzenia, że rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie tylko i wyłącznie zeznań świadków oraz wnioskodawcy z pominięciem opinii biegłego, iż tak przedstawione stanowisko organu rentowego jest nieuprawnione. Sąd Okręgowy szczegółowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazując, które z dowodów uznał za wiarygodne, pozwalające na dokonanie istotnych dla sprawy ustaleń, a jakim odmówił wiarygodności i dlaczego. Powyższą ocenę podziela w zupełności Sąd Apelacyjny. Wbrew powyższemu zarzutowi, ustalenia dotyczące pracy wnioskodawcy Sąd I instancji oparł także na opinii biegłego, wskazując w jakim zakresie stanowisko biegłego pozwala na przesądzenie spornych kwestii, przy uwzględnieniu ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie 12 grudnia 2013r., jak również w jakim zakresie stanowisko to nie może zostać uwzględnione, gdyż zostało oparte na własnych doświadczeniach zawodowych biegłego, pracującego jednak w warunkach, które odbiegały od tych, w jakich zatrudniony był wnioskodawca. Opinia biegłego jest jednym z dowodów, który jak pozostałe dowody podlega ocenie, przy czym konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego zachodzi, gdy do rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości specjalne. Zatem w pierwszej kolejności należałoby rozważyć, czy w okolicznościach rozpoznawanej sprawy taka sytuacja zachodziła. Skoro jednak dowód ten został przeprowadzony, to obowiązkiem sądu była jego ocena

w aspekcie tych wszystkich przesłanek, o których stanowi art. 233 § 1 kpc. Już tylko na marginesie należy wskazać na fakt, który potwierdza apelujący, iż biegły przedstawiając stanowisko odnośnie spornego okresu pracy wnioskodawcy w firmie (...) s.c. J. B., A. B., R. W. w R. dokonał oceny zeznań świadków, co przecież nie należy do jego kompetencji, a co czyni opinię w powyższym zakresie niewiarygodną.

Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy przyjął, że odwołujący się wykazał, iż w spornych okresach faktycznie wykonywał prace w warunkach szczególnych, a dalej, że spełnia warunki do uzyskania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu zatrudnienia w tak określonych warunkach, gdyż legitymuje się co najmniej piętnastoletnim okresem takiej pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wobec powyższego apelację pozwanego – jako pozbawioną podstaw faktycznych i prawnych - oddalono na podstawie art. 385 kpc. Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 98 kpc oraz w § 12 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013.490.j.t).